

VABANK

PREZIDENTSKÁ RULETA

MARTIN MOTLOCH

VABANK

PREZIDENTSKÁ RULETA

MARTIN MOTLOCH

[projekt HitHit](#)
LITE VERZE

© Martin Motloch, 2017

© Cover + typo + ilustrace Martin Motloch

Vyjádření autora

Všechny události, instituce, ale i postavy v této knize jsou fiktivní a smyšlené. Jakákoliv podobnost se skutečnými lidmi, žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.

Ale kdo ví...

Česká kriminální fikce ze zákulisí prezidentských voleb. Který z kandidátů chce podřídít vše svému vítězství? Kdo z nich je připraven souhlasit i s vraždou? Nebo je takových víc? Smrt protikandidáta jako legitimní prostředek mocenského boje? Intriky, lži, vyšší zájmy. Horká témata, která v českých médiích budete hledat marně!

UKÁZKA

Vážení přátelé, možná v této chvíli řešíte dilema, jestli projekt VABANK podpořit. Vážím si Vašeho zájmu, a proto nabízím ke stažení tento e-book. Co tedy obsahuje tzv „Lite verze“?

Tři ukázky textu a několik obrázků. Je to ale zatím jen prototyp, který vznikl pro zkoušení vhodného formátu pro mobily nebo čtečky. A který se ještě bude upravovat, Ve finále v knize nejspíš najdete jiné obrázky, které budou více vystihovat dikci příběhu.

Chci Vám poděkovat a požádat Vás o podporu mého projektu. Třeba jen tou symbolickou částkou!

A věřím, že si nakonec řeknete, že to byla dobrá volba. Ještě jednou děkuji.

Martin Motloch

PŘÍPRAVY

KDE: Lanzarote, Kanárské ostrovy, Španělsko
KDY: květen, asi 3 měsíce předtím

Bylo právě deset hodin, alespoň podle zvonů, jejichž zvuk sem doléhal přes úžinu z blízké La Graciosy. Casa Rositas je malé, útulné bistro nedaleko odbočky k parkovišti vyhlídky Las Rositas nad skalnatou stěnou přírodního parku Chinijo. Odtud je nádherný výhled na celý ostrůvek. Na městečko Caleta del Sabo i s jeho marinou. Samozřejmě, nedá se to srovnávat s legendární vyhlídkou Mirador del Río, vzdálenou sotva čtyři kilometry. Budova stejnojmenného restaurantu na vrcholu impozantního útesu je uměleckým dílem, které navrhl nejslavnější kanárský architekt César Manrique. Ostatně nejeden turista se právě cestou tam nebo zpět zastaví v bistro na výtečnou kávu, skleničku Malvasii či misku topas.

Zelenými vchodovými dveřmi bistra, tradičně nízké bílé budovy prošel muž. Černé, krátce zastřižené vlasy, opálená tvář. Na okamžik zaváhal a pak se posadil k neprostřenému stolku s dvojicí ratanových křesílek, který stál stranou. Pohybem

ruky instinktivně smetl několik suchých okvětních lístků z ibišků, vysazených po obou stranách terasy a nasadil si černé brýle. Nehýbal se, seděl vzpřímeně, zády k budově a díval se směrem k nedalekému ostrovu.

Skoro vzápětí vyšla ze stejného vchodu servírka se složeným ubrusem a prostíráním v ruce. Pečlivě ho rozprostřela na stolek a usmála se na něj. Když se otočila zpět ke vchodu bistra, lehce se ho dotkla na rameni. Muž sotva znatelně kývl hlavou. Ani jeden z těch pár turistů, kteří už seděli za stolky Casa Rositas si toho nevšiml. Žena se otočila k hostům, srdečně pozdravila a chápavě přijímala jejich objednávky. Po krátké chvíli se znovu objevila na terase s velkým tácem, hrnečky kávy a sladkým pečivem. Jako prvního mlčky obsloužila osamělého muže.

Mohlo být asi tak čtvrt na jedenáct, když ze silnice na parkoviště pomalu zabočilo bílé auto. Ozval se tichý skřípot kamínků. Většina z těch pár turistů, kteří tu popíjeli kávu Lavazza a skláněli hlavy nad mapou Lanzarote, tomu nevěnovala žádnou pozornost.

Muž v černých brýlích nepatrně pootočil hlavu, ale jeho tvář měla stále tentýž, neproniknutelný výraz. Zaznamenal, že na parkoviště vjel bílý Ford

Fokus se španělskou poznávací značkou. Asi místní půjčovna, napadlo ho. Mimo řidiče v autě nikdo nebyl. Trvalo chvíli, než se ten rozhodl vystoupit.

Byl to středně vysoký, holohlavý muž s prošedivělým knírkem a s kulatým, slovanským obličejem. Rozplácly nos mohl o svém nositeli prozradit, že se v mládí věnoval boxu. Nebo že občas dostal pořádnou nakládačku. Knírač se trochu protáhl a dálkovým ovladačem zamkl vůz. Zkontroloval náprsní kapsu svého plátěného saka. Pak pomalým, ledabylým krokem zamířil na terasu.

„Good morning, can I sit down?“ Muž za černými skly brýlí mlčel.

„I'm sorry, mister Bína, can I sit down?“

Od okolních stolů zazníval tlumený hovor, cinkot porcelánu, skřípavé šoupnutí židlí. Okamžik ticha trval nezvykle dlouho.

„We know each other? I don't remember, sorry.“

„Nemůžeme přejít do rodného jazyka?“ pronesl stále ještě stojící rozplácly nos s rukou na ratanovém křesílku.

„I don't understand you!“ odpověděl sedící muž s neměnným výrazem ve tváři.

„Ale... no tak! Myslím, že čeština je pro náš rozhovor v této chvíli vhodnější, pane Bína. Budeme

jako nějací turisté z východu..." pousmál se příchozí a s heknutím dosedl do ratanového křesla.

Seděli proti sobě beze slov, ale nový příchozí tu chvíli nechtěl příliš protahovat. Chvilé vyčkávání. Pak muž s nehybnou tváří ledabylým pohybem odložil brýle na stůl. Měl šedivé, zkoumavé oči. Pousmál se.

„Promiňte, opravdu nemám ten dojem, že se známe.“

„No jo... ale je to tak. Alespoň já vás znám. Otto Bína, že? A to je taky důvod, proč jsem tady. Promiňte, nepředstavil jsem se... major Hanák, Speciální služba.“

„Aha. Takže moje jméno znáte. A jaký důvod jste měl na mysli?“ zopakoval zamyšleně pan Bína.

„No, důvod. Rádi bychom vám nabídli práci... zakázku!“

„Tak to bude opravdu omyl! Nepracuji, jsem na rentě!“ rozzářil se spokojeně rentiér.

„Ale... no tak!“ zopakoval šedivý knírek a napil se z malého hrnku silné kávy, kterou pro něj před chvílí přinesla servírka.

Několik návštěvníků zaplatilo a pomalu se chystalo k odchodu. Na parkovišti bistra zastavilo další auto. Výměna turistů.

„Víme, že jste rentiér. Oficiálně! Ale občas nějakou zajímavou zakázku vezmete, ne? A tohle by

byla sakra zajímavá nabídka!“ holohlavý muž se naklonil přes stůl a tiše dodal: „Věřte mi!“

Nad stolem se znovu rozhostilo ticho, ale ne nadlouho.

„Proč právě já?“ zeptal se Bína.

„Protože jste profík, skutečný profík. A my si nemůžeme dovolit, aby zakázku zpackal nějaký amatér.“

Muž s boxerským nosem, co vypadal jako holohlavý Frank Zappa, zalovil v kapse saka a vyndal krabičku cigaret i s plastovým zapalovačem.

„Dost na ní záleží, víte? Kouříte?“ posunul pootevřenou krabičku po stole.

„Ne, nikdy jsem nekouřil.“

„Ale, no tak! Před rokem 2006 jste dýmal jak fabrika.“

Otto Bína z muže sedícího u stejného stolu, který si teď zapálil cigaretu a blaženě vyfoukl kouř, nespouštěl oči. Pak pomalým pohybem odstrčil nabízenou krabičku cigaret zpět přes stůl.

„Tak to víte víc, než já. Co se stalo v mém životě před tímhle rokem, to si nepamatuji! Amnézie víte? Prostě to nevím!“

„Vy ne, ale my jo.“ odpověděl spokojeně naproti sedící muž.

„Měl jsem úraz, ztráta paměti, amnézie. Ještě mám někde tu lékařskou zprávu z nemocnice. Opravdu si nic z té doby předtím nepamatuji...“

„Pane Bína, oba víme, že to je jen a jen oficiální verze. Jste profesionál, vždy máte připravený plán B. A jsem přesvědčen, že s tímhle jste počítal od samého počátku vaší zakázky.“

„Zakázky?“ Bína zvedl udiveně obočí.

„Zakázka, práce, likvidace nevhodného materiálu,“ doplnil Hanák.

Zároveň s poslední větou vyndal z náprsní kapsy obálku, kterou před něj položil.

Otto Bína z ní vyjmul tři fotografie, víc jich tam nebylo. Trochu zamžoural a přiblížil je k očím, aby si je lépe prohlédl. Stačilo mu pár vteřin, než je bílou zadní stranou položil zase zpátky na stůl.

I když ty obrázky byly staré přes deset let, navíc focené přístrojem na noční vidění, toho muže, kterého zachycovaly, poznal.

Na lesklém obrázku byl zřetelný profil střelce, který držel odstřelovací pušku ruské výroby Dragunov s optikou. Muž se skrýval za nějakým keřem se zbraní připravenou k výstřelu.

Na té staré fotografii byl on sám pár vteřin před tím, než zastřelil kmotra Františka Mrázka.

Major Hanák,
Speciální služba!

KDO JE KDO

Otto Bína, vojenskou službu ukončil v roce 1993, elitní střelec, v roce 1995 odchází pod změněnou identitou do bývalé Jugoslávie (Srbska), kde bojuje na straně Srbů několik týdnů jako ostřelovač v okolí Srebrenice. Těsně před masakrem 8000 muslimů se v červnu jeho stopa ztrácí. Znovu se objevuje na scéně v roce 1998, kdy proběhly boje v srbské provincii Kosovo. S novými zkušenostmi se vrací do Čech. Anonymně se nechal najímat podsvětím na jednorázové zakázky, čistky. Pracuje v utajení, profesionálně tak, že ani podsvětí neznalo jeho pravou totožnost.

Major Hanák vstal od stolku, z kapsy vylovil dvoueurovou minci a položil ji k talířku s prázdným hrnečkem od kafe. Z druhé kapsy vyndal bílou kartičku.

„Do čtrnácti dnů můžeme letět. Zavolejte, jsem teď v Arrecife. Poletíme s British Airways, mezipřistání v Londýně a pak už přímo do Prahy.“

Navštívenku s mobilním číslem posunul po stole směrem k Bínovi.

„A co když nebudu mít čas? Nebo zájem?“

„Jste profík. A tohle bude dobrý kšeft, uvidíte!“
usmál se holohlavec ze Speciální služby.

„Máte pro nás větší cenu s vašimi zkušenostmi, než s klepety na ruku od Interpolu. A to my umíme, o tom nepochybujte!“

KDO JE KDO

Bohuslav Hanák, ročník 1965, člen Pohotovostního pluku VB ČSR zasahující na Národní třídě, nyní major Speciální služby, podléhající přímo prezidentu České republiky. Pracuje v režimu utajení. Oficiálně tento malý, vojenský útvar neexistuje. Je financovaný z rozpočtu Ministerstva obrany pod složkou: Ostatní fondy. Zaměření: speciální akce pro prezidenta ČR.

Otto Bína sledoval pohledem muže na parkoviště. Ještě chvíli poté upíral oči k silnici, kde před chvílí bílý Ford zmizel.

Poměrně jasně chápal, že ho dostihla jeho minulost. Ale jaký to bude mít důsledek, nedovedl v té chvíli vůbec odhadnout.

KDE: Apartmán pro hosty, Pražský hrad
KDY: 10. květen, 2 měsíce po ohlášení
prezidentovy kandidatury

Prezident seděl v koženém křesle s mírně nakloněnou hlavou. Pohled mu klouzal z Miroslava Šlofka, který se opíral o topení u okna na popelník na nedalekém konferenčním stolku. Vypadalo to, že o něčem přemýšlí. Přes zavřené okno prezidentské části Hradu sem tiše doléhal šum turistů z III. nádvoří.

Skoro obřadně si potáhl z cigarety a krátkým klepnutím ukazováčku nechal spadnout popel do mohutného, skleněného popelníku.

„Neviděl tě nikdo?“ zeptal se svého bývalého poradce.

„Přijel jsem „s *prádlem*“, neboj se. Tak jako vždycky!“ odpověděl Šlofek.

Výraz „*prádlo*“ znamenal, že prezidentův host přijel speciální dodávkou s označením Kladenské prádelny, která zajížděla do podzemní garáže Hradu v pracovní části. Jedním ze tří výtahů se dostal na konec Jižního křídla Nového královského paláce, kde se prezidentský apartmán pro hosty nacházel. Magnetickou kartu, která umožňovala výtah použít, mohl poskytnout pouze prezident osobně.

Ten zmetek,
to si odskáče!

Zaměstnanci Kanceláře prezidenta o tom, kdo ji má, nevěděli.

A nevěděl to ani samotný prezidentův kancléř, přestože tato informace nespádala do režimu tajné, na které, jak bylo obecně známo, kancléř Mlynář prověrku neměl.

Odulá hlava státu si zapálila další cigaretu.

„Víš, inteligentní člověk se pozná podle toho, že si uvědomuje, že i ten nejlépe promyšlený, detailně připravený plán, nemusí vyjít!“ krátce se podíval směrem k oknu a znovu se zaposlouchal do svého hlasu.

„Ostatně to predikuje jeden z Murphyho zákonů. Pravděpodobnost, že se stane něco vysoce nepravděpodobného, je vždy vyšší než nám ukazují statistické výpočty...“

„A ty si myslíš, že se něco nepravděpodobného přihodí?“ zeptal se šedovlasý muž u okna a několika kroky přešel místnost směrem ke koženému křeslu. Čekal.

Prezident pokynul rukou s cigaretou.

„Jsem prognostik, ne? Nedáš si trochu slivovice? Ne? Jak chceš. Tak si sedni a začni.“ blahosklonně dodala hlava státu.

„Miloši, byl to tvůj nápad. Sakra dobrý nápad, řekl bych. Já tu jsem jen od toho, abych to všechno zajistil. A ty víš, že se na mě můžeš ve všem spolehnout. Ve všem!“

„Mirdo, to vím. A mrzí mne, že to musíme dělat tak neveřejně!“

„Ale ono se to přece jinak dělat nedá, neblázni!“

„Prezident neblázní...“ napůl dotčeně odpověděl nejvyšší muž ve státě.

Miroslav Šlofek, politický lobbista, bývalý funkcionář SSM a nyní i utajovaný nejlepší prezidentův přítel, vzal ze stolku béžové, papírové desky a rozevřel je na kolenou. Přes brýle se podíval na text a pak i na prezidenta.

„Ještě než začnu, chci se zeptat na toho Kájínka. Myslím, že to je dobrý tah. Pro tvoji popularitu. A to se počítá!“ ubezpečil ho bývalý poradce.

„Tiskové prohlášení vydáme zítra před odletem do Číny. Aspoň se ten novinářskej pól bude mít na co těšit! Uvidíš, že tam ti písmáci budou vartovat týden dopředu. Jsou to idioti!“ pronesl své tradiční mínění o novinářích prezident. Nic překvapivého.

Tak TY to fakt
nechceš podpořit?

SKETO!

KDE: kancelář Marka Češpivy, Florentinum, Praha

KDY: 9. října dopoledne, den po Velké pardubické

I když jeho investiční společnost Pentium měla vlastní sídlo v historické části Prahy, Marek Češpiva si pro soukromé účely držel vlastní, luxusní kancelář, v devátém, nejvyšším podlaží nově zrekonstruované budovy Florentina. Tři místnosti a jednu sekretářku. To stačilo. Bylo asi kolem desáté hodiny, když se ozval tichý gong. V otevřených dveřích recepce se objevila hromotlucská postava Radomila Veeta.

Skoro ve stejný okamžik se otevřely protější dveře, ze kterých mu vykročil vstříc kamarád „Pivák“. Usmál se, pokynul rukou a obrátil se na svoji sekretářku v přijímací místnosti.

„Paní Soňo, můžete nám udělat dvě espressa? A mlíko! Děkuji! A ty pojd' dál,“ zval svého návštěvníka.

Polstrované dveře se za nimi bezhlučně zavřely.

„Zdravím, Radku, kabát si můžeš pověsit tady,“ ukázal na starožitný, secesní věšák.

Kancelář byla zařízena moderně, ale střídmě. Na dvou protějších stěnách velká Boštíkova plátna.

Doménou Radomila Veeta nebylo umění, ale reality. I tak zběžně odhadl cenu každého z pláten na dva až tři milióny. Slušná investice, pomyslel si. Prstem si posunul brýle na kořen nosu. Co viděl? Pohodlné sedačky, psací stůl s notebookem, nějaké listiny. Nízká, dubová knihovna s barevnými pořadači zakončená koutem s kopírkou a tiskárnou. Běžná kancelář úspěšného muže, který svůj majetek nechce dávat příliš okatě najevo.

Realitní magnát se postavil k velkému oknu s rukama v bok.

„To je výhled! To se hned pozná, že tě v dětství bavili vláčky a stavebnice,“ komentoval ten velkorysý pohled na protější Masarykovo nádraží, které před nimi bylo jako na dlani. Vlaky i nástupiště vypadaly jako modely dětských hraček. Marek se postavil vedle něj.

„Je to jak v pověstné prodejně U krále železnic, co?“

„To já vyrůstal na Igráčkách, Lego bylo jen k vánocům,“ nostalgicky zavzpomínal milovník vína.

„Sedneme si,“ ukázal Marek na sedačky. Byly pohodlné, prostorné, jako by počítal, že zde bude jednat i s muži výrazné hmotnosti. Takříkajíc s obry.

A s nadsázkou se dalo říci, že Radomil Veet byl ve svém oboru obrem určitě. Alespoň na evropské úrovni.

Do místnosti po zaklepaní vešla sekretářka. Na podnosu dva šálky espressa, cukřenku, smetanu a misku sušenek. Popřála dobrou chuť a zmizela stejně nenápadně, jako přišla.

„Sladíš?“ zeptal se Marek. Oba si tykali. Už pár let.

„Hubnu!“ stroze odpověděl hromotluk.

„Co bejvalka? Jak jsi na tom?“ zeptal se spíš společensky jeho asketický protějšek

„Je to kráva!“ zhodnotil výstižně situaci miliardář.

„Kráva, co nikdy nic nedělala, jen utrácela prachy!“

„Nojo, peníze je zkazí. Všechny!“ posmutněle přitakal Češpiva.

„Odvolala se a chce tři miliardy. Ale já jsem jí vychcal! Všechno jsem převedl na matku!“ v jeho očích radostně zajiskřilo.

Takhle vypadá lidské štěstí, pomyslel si poněkud posmutněle jednatel investičního holdingu Pentium. S krásnými ženami měl své vlastní zkušenosti.

„Přejdeme k věci. Jak jsi na tom? Kolik máš času?“

„Klidně hodinku.“

„Tak to zvládneme. Z Hradu od Nejedly zatím nic. Tak jsem mu řekl, že jestli chce podporu, že se musí ukázat,“ sděloval informačně Češpiva.

Pohodlně se usadili do sedaček. Za okny pražského Florentina bylo polojasné nebe. Nepršelo, ale denní teploty nepřekročily 14°C. Nic moc.

„S tím prezidentským kandidátem to nevidím nijak růžově,“ nadechl se k delší řeči Marek Češpiva.

„Nevím, jestli ti s podporou poslanců či senátorů mají nějakou šanci! A peníze v tom rozhodně hrát roli nebudou! I když si zaplatí celostránkovou inzerci! Zatím je to jen přehlídka promarněných šancí. Jeden víc nevolitelnej než druhý!“

„Stejně zatím vede Miloš, to je jasný. Pak dlouho nic, a s výrazným odstupem teprve ti dva.“

„No, právě! Nedíval ses na Velkou pardubickou?“

„Ne,“ poněkud překvapeně odpověděl Veet.

„Tam mě to totiž napadlo. Celé se mi to poskládalo dohromady. Jako puzzle!“

„Ty skládáš puzzle? Tak to jsem zvědav...“

„Je to jako v dostihu, vyhrát může i překvapivě někdo z pole. Na poslední chvíli v cílové rovince.“

„To máš sice pravdu, ale já tady žádnýho nadupaného hřebce zatím nevidím!“

Marek se napil kávy, přehodil nohu přes nohu a pokračoval.

„Víš, kdo vyhrál soutěž *Největší Čech*? Cimrman! Ten musel být dokonce anulován. Takže na první místo postoupil Karel IV! Co to o Češích vypovídá?“
nechal otázku viset ve vzduchu.

Realitní magnát na něj teď civěl trochu nechápavě.

„To nevím...“

„Že se často rozhodují iracionálně! Nebo je osloví celebrita, někdo známý, někdo se silným životním příběhem. Češi stále ještě věří na pohádky.“

„No, koho bys jim chtěl naservírovat? Jardu Jágra?“

„Taky mě to napadlo.“

„No, nekecej! To snad nemyslíš vážně!“ řimbaba realitního světa vytřeštil oči.

„No jo, reálné to není!“

Marek Češpiva posmutněle přitakal. Pomalu vstal a otevřel dvířka baru.

„Dáš skotskou? Neřídíš?“

„Ne. A skotskou dám! Řidič čeká v autě dole v garážích.“

Přitukli si. Pivák začal se sklenicí whisky procházet po místnosti.

„Na tom setkání investorů jsi chyběl. Většina se dohodla, že by podpořila finančně profesora

Dluhoše. Jenže on je trošku suchar. A kdyby šel do druhého kola, tak i s podporovateli Michala Voráčka Miloše neporazí!“ přemýšlel nahlas.

„A to máme do vyhlášení prezidentských kandidátek ještě celý měsíc!“ prisadil si Radek.

„No právě, nevíš, jaký spasitel národa se ještě přihlásí!“

Marek se zastavil.

„Někdo, kdo je politicky vyzrálý, známý, ale toho času zapomenut. Někdo, kdo rozumí byznysu a otevře kohoutky i pro ostatní. Někdo, kdo pozvedne prapor pravice...“

„Jéžiš, teď mluvíš jak ten senil Klaus na sjezdu Alternative für Deutschland! Pozvedněte prapor pravice... zachraňte Evropu před federalismem!“

Ale drobný Marek Češpiva ho neposlouchal. Stál tam uprostřed své kanceláře a hleděl směrem k oknu. V té chvíli vypadal jako prorok zasažený božím vnuknutím.

„Někdo, kdo všechny převálcuje. Někdo jako Mirek Topolánek!“

Radomil Veet, který se právě napil své skotské, se zakuckal.

„No ty ses posral! Dočista! Falešný Topol!“

„Třeba by se dal přesvědčit!“

„Marku! Tak to sorry! To s tím nadupaným hřebcem беру zpátky! Neblbni, vždyť je to neřízená střela. Navíc dělá pro Křetínského. Jak znám Daniela, ten se drží od politiky zpátky, stěží by ho pustil. Navíc Češi jsou sice magoři, ale aby zvolili za prezidenta někoho, kdo po Toskánsku běhal nahatej se ztopořeným pérem, takový magoři zase nejsou!“

Jednatel finanční skupiny Pentium, český miliardář a nekompromisní investor stál uprostřed kanceláře proskleného paláce Florentinum a v očích mu plál oheň prozření! V hlavě si už rovnal kroky, které musí udělat. Co nejdřív zavolat oběma. Daniel se z toho nedá vynechat. Kandidát na poslední chvíli a pak vítěz! Jako v tom dostihu. To je v zájmu českých finančníků, *těch hochů, co spolu mluví!* Jen to musí vypadat nepřipraveně, rána z čistého nebe! Teď už věděl, jak to bude!

OBJEDNEJTE SI E-BOOK NA HITHIT.CZ

Topol?
To snad nemyslíš
vážně!

